

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2003. gada 4. decembra Commission litiges voyages arbitražas spriedumu pirms lietas izspriešanas pēc būtības lietā Guy Denuit un Betty Cordenier pret Transorient - Mosaique Voyages un Culture SA

(Lieta C-125/04)

(2004/C 156/05)

Eiropas Kopienų Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2003. gada 4. decembra Commission litiges voyages (Beļģija) arbitražas spriedumu pirms lietas izspriešanas pēc būtības lietā Guy Denuit un Betty Cordenier pret Transorient - Mosaique Voyages un Culture SA un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 8. martā.

Commission litiges voyages (Beļģija) lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai gadījumos, kad līguma noteikums, kas saista patērētāju ar organizatoru un/vai pārstāvi, paredz tikai noteiktās cenas paaugstināšanu un precīzi nosaka, kā jāaprēķina pārskatītā cena, vienīgi ļaujot ņemt vērā iespējas, kas ierobežoti izklāstītas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā direktīvā 90/314/EEK (⁽¹⁾), minētais pants ir interpretējams tādējādi, ka ar to netieši nosaka arī noteiktās cenas pazemināšanas iespēju saskaņā ar to pašu aprēķināšanas kārtību?
- 2) Vai gadījumos, kad līguma noteikums, kas saista patērētāju ar organizētāju un/vai pārstāvi, paredz kā noteiktās cenas paaugstināšanas, tā arī pazemināšanas iespēju, precīzi nenošakot, kā jāaprēķina pārskatītā cena, un ļaujot vienīgi ņemt vērā iespējas, kas ierobežoti izklāstītas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā direktīvā 90/314/EEK, minētais pants ir interpretējams tādējādi, ka ar to nosaka visu līguma noteikumu spēkā neesamību vai arī ka spēkā neesamību ierobežo ar noteiktās cenas paaugstināšanu?
- 3) Vai gadījumos, kad līguma noteikums, kas saista patērētāju ar organizētāju un/vai pārstāvi, paredz iespēju vienīgi, ceļojuma organizētāja un/vai tā pārstāvja labā paaugstināt, kā arī pazemināt noteikto cenu, precīzi nosakot, kā jāaprēķina pārskatītā cena, ļaujot vienīgi ņemt vērā iespējas, kas ierobežoti izklāstītas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā direktīvā 90/314/EEK, minētais pants ir interpretējams tādējādi, ka ar to nosaka visu līguma noteikumu spēkā neesamību vai arī šo spēkā neesamību ierobežo ar noteiktās cenas paaugstināšanu?
- 4) Vai gadījumos, kad līguma noteikums, kas saista patērētāju ar organizētāju un/vai pārstāvi, paredz gan ceļojuma organizētāja un/vai pārstāvja, gan patērētāja labā noteiktās cenas paaugstināšanas, tāpat kā pazemināšanas iespēju, precīzi nosakot, kā jāaprēķina pārskatītā cena, ļaujot vienīgi ņemt vērā iespējas, kas ierobežoti izklāstītas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā direktīvā 90/314/EEK, minētais pants ir

interpretējams tādējādi, ka ar to uzliek pienākumu ceļojumu organizētājam un/vai pārstāvim veikt noteiktās cenas pazemināšanu, ja to nav lūdzis patērētājs?

(⁽¹⁾) Padomes 1990. gada 13. jūnija Direktīva 90/314/EEK par kompleksiem ceļojumiem, kompleksām brīvdienām un kompleksām ekskursijām (OV L 158, 23.06.1990., 59. lpp.).

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2004. gada 2. aprīlī

(Lieta C-166/04)

(2004/C 156/06)

Eiropas Kopienų Tiesā 2004. gada 2. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Maria Patakia un Michel Van Beek, Juridiskā dienesta locekļi.

Eiropas Kopienų Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, neveicot nepieciešamus pasākumus nolūkā izveidot un ieviest saskaņotu, precīzu, pilnīgu un piemērotu tiesisko kārtību, kas nodrošinātu speciālās aizsargātas zonas GR2310001 “Acheloos delta, Mesologgiou lagūna un Eynos ūpes un Echinadi salu estuārs” noturīgu pārvaldi un efektīvu saglabāšanu saskaņā ar Direktīvā 79/409/EEK (⁽¹⁾) noteiktiem aizsardzības mērķiem, Grieķijas Republika neizpildīja pienākumus, ko tai uzliek 4. panta 1. un 2. punkts Direktīvā 79/409/EEK par savvaļas putnu aizsardzību;
- piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Saskaņā ar Eiropas Kopienų Tiesas pastāvīgu praksi dalībvalsts nevar atsaukties uz iekšējiem apstākļiem vai grūtībām kā uz attaisnojumu tam, ka tā noteiktajā termiņā nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no Kopienų tiesībām.

Apelācija, kuru 2004. gada 5. aprīlī iesniedza JCB Service par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas pirmās palātas 2004. gada 13. janvāra spriedumu lietā T-67/01, kuru pret Eiropas Kopienų Komisiju ierosināja JCB Service.

(Lieta C-167/04 P)

(2004/C 156/07)

Eiropas Kopienų Tiesā 2004. gada 5. aprīlī izskatīšanai tika iesniegta JCB Service, kas veic uzņēmējdarbību Rocester, Stafordshire (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv E. Morgon de Rivery, jurists, apelācija par spriedumu, kuru 2004. gada 13. janvārī pieņēma Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas pirmā palāta lietā T-67/01 (⁽¹⁾), kuru pret Eiropas Kopienų Komisiju ierosināja JCB Service.

(⁽¹⁾) OV L 103, 1979., 1. lpp.

Apelācijas iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

1. Atcelt 2004. gada 13. janvāra Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-67/01 JCB Service / Eiropas Kopienų Komisija pilnībā, jo tas pārkāpj ES tiesības, neievērojot apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības uz aizstāvēšanos; vai
2. Atcelt 2004. gada 13. janvāra Pirmās instances spriedumu lietā T-67/01 JCB Service / Eiropas Kopienų Komisija, jo i) ar to tiek uzlikts sods par, kā apgalvots, vispārējo ierobežojumu autorizēto izplatītāju pasīvajām pārdošanām (passive sales) Apvienotajā Karalistē, Īrijā, Francijā un Itālijā, un, kā apgalvots, piegādes avotu ierobežojumi no izplatītājiem Francijā un Itālijā, kas aizkavēja piegādes (cross-supplies) starp izplatītājiem, un jo ii) ar to uzlikts sodnauda JCB Service par šiem, kā apgalvots, pārkāpumiem; un
3. Tiesai dot galīgu nolēmumu lietā T-67/01 saskaņā ar Eiropas Kopienų Tiesas Statūtu 61. pantu un attiecīgi atzīt par spēkā neesošu, pilnībā vai daļēji, Komisijas 2000. gada 21. decembra lēmumu lietā COMP.F.1/35.918 ⁽¹⁾ un, izmantojot pilnībā tās kompetenci, atcelt vai samazināt uzlikto sodnaudu 30 milj. EUR apmērā, kas uzlikts JCB Service ar 2004. gada 13. janvāra Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-67/01 JCB Service/Eiropas Kopienų Komisija; un
4. Abās lietās piespriest, saskaņā ar Tiesas Reglamenta 69. pantu, Komisijai atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzēja izdevumus, kas radušies tiesvedībā Pirmās instances tiesā un Tiesā;
5. Pakārtoti 3. punktam, gadījumā, ja Tiesa pati lietā nedos galīgu nolēmumu, rezervēt izdevumus un lietu nodot atpakaļ, lai to izlemj Pirmās instances tiesa, ievērojot Tiesas lēmumu.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmais pamats

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Pirmās instances tiesa (PTI) pārkāpa Kopienas tiesības, atsakoties izskatīt prasību par to, ka tika ļaunprātīgi izmantotas Apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības uz aizstāvēšanos. Pirmkārt, Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka netika ievērotas tā tiesības uz aizstāvēšanos sakarā ar pārmērīgu procesa ilgumu Komisijā, kas ilga 27 gadus (no paziņojuma datuma līdz Komisijas lēmuma datumam), kavējot to īstenot tās tiesības kā paziņojuma iesniedzējam. PTI pieļāva kļūdu tiesību jautājumos, ignorējot to, kā šāda pārkāpuma sekas ietekmē apelācijas sūdzības iesniedzēja spējas sevi efektīvi aizstāvēt. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka netika ievērotas arī tā tiesības uz nevainīguma prezumpciju, jo PTI neņēma vērā zināmus attaisnojošus pierādījumu elementus, nepiemēroja faisceau d'indices (rādītāju kopumu) metodi, lai novērtētu būtiskus pierādījumu elementus un nenodrošināja atbilstošu un taisnīgu spriešanu.

Otrais pamats

Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka PIT pārkāpa EK 81. pantu, sodot apelācijas sūdzības iesniedzēju i) par vispārējo ierobežojumu uzlikšanu autorizētajiem izplatītājiem pasīvajām pārdošanām Apvienotajā Karalistē, Īrijā, Francijā un Itālijā, un ii) par piegādes avotu ierobežojumiem no izplatītājiem Francijā un Itālijā, pamatojoties uz faktu kļūdainu juridisko vērtējumu, pierādījumu sagrozīšanu un kļūdainu EK konkurences noteikumu piemērošanu. Tas savukārt veicināja EK 81. pantā noteikto aizliegumu piemērošanu, kas ir acīmredzami neatbilstoši minēto noteikumu burtam un mērķim.

Trešais pamats

Tas attiecas uz sodnaudas aprēķinu. Šeit apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka PTI pārkāpa 15. pantu Regulā Nr. 17, neievērojot galvenos pamatprincipus, kurus piemēro, nosakot sodnaudu, t.i. labas vadības principu, privātpersonu tiesiskās palāvbības principu un atbilstošā soda principu, kā arī nepareizi novērtējot, kā apgalvots, pārkāpumu nozīmību un ilgumu, kā arī attaisnojošos un vainu pastiprinošos apstākļus.

⁽¹⁾ OV C 186, 30.06.2001., 9. lpp.

⁽²⁾ OV L 69, 12.03.2002., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 30. marta Högsta Domstol (Zviedrija) rīkojumu lietā Klas Rosengren, Bengt Morelli, Hans Särman, Mats Åkerström, Åke Kempe, Anders Kempe, Mats Kempe, Björn Rosengren, Martin Lindberg, Jon Pierre un Tony Staf pret Riksåklagaren

(Lieta C-170/04)

(2004/C 156/08)

Eiropas Kopienų Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 30. marta Högsta Domstol (Zviedrija) rīkojumu lietā Klas Rosengren, Bengt Morelli, Hans Särman, Mats Åkerström, Åke Kempe, Anders Kempe, Mats Kempe, Björn Rosengren, Martin Lindberg, Jon Pierre un Tony Staf pret Riksåklagaren un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 6. aprīlī. Högsta Domstol lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai var pieņemt, ka importa, ko veic fiziskas personas, aizliegums, ir daļa no tā, kā funkcionē mazumtirdzniecības monopols, un tādējādi nav pretrunā ar EK 28. pantu tā, ka šis aizliegums ir izvērtējams tikai atbilstoši EK 31. pantam?
- 2) Vai - ja uz pirmo jautājumu atbilde ir apstiprinoša, - šādā gadījumā importa aizliegums ir saderīgs ar EK 31. panta noteikumiem par valsts monopoliem?